

ការឈរនៅចន្លោះ

> ដូច្នេះ ខ្ញុំទូន្មានសេចក្តីនេះជាមុនដំបូងថា ចូរ
> ពោលពាក្យអរព្រះគុណ ពាក្យទូលសូម ពាក្យ អធិស្ឋាន
> និងពាក្យទូលអង្វរឲ្យមនុស្សទាំងអស់ ។ ១ធីម៉ូថេ ២: ១

លោកប៉ុល បានប្រាប់យើងថា អាទិភាព
ដំបូងនៃការជួបប្រជុំរបស់គ្រីស្ទាន
ដែលក្នុងនោះមានទ្រង់ជាអ្នកទូលអង្វរ ។ គឺជាការអធិស្ឋាន ពាក្យថា៖
" អង្វរជំនួស " វាមានន័យចំថា(ចូលមកក្នុងវាង) ។
អ្នកទូលអង្វរជំនួស គឺជាម្នាក់ដែលមកវាង ព្រះ និង
អ្នកដែលសាកសមនឹងទទួលសេចក្តីក្រោធ និង
ការជំនុំជំរះរបស់ទ្រង់។ពួកគេបានលើកដៃរបស់ពួក គេចំពោះព្រះ
ហើយបាននិយាយថា សូមទ្រង់វិនិច្ឆ័យ
ទោសមនុស្សតាមការដែលគេសមនឹងទទួលបាន ។
ហើយទ្រង់ក៏មានគ្រប់ទាំងសិទ្ធអំណាច ក្នុងការវិនិច្ឆ័យ ទោសដែរ
ប៉ុន្តែបើសិនជាទ្រង់ដាក់ទោសគេ សូមទ្រង់
ដាក់ទោសដល់ទូលបង្គំមុនសិន ពីព្រោះទូបង្គំ ជាអ្នក
ដែលឈរវាងទ្រង់ ហើយនឹងពួកគេ ។

នៅក្នុងសញ្ញា ចាស់យើងអាចរកឃើញនូវករណីជាច្រើនរបស់ទីក្រុង
យើងនឹងរៀនចេញពីឧទាហរណ៍ខ្លះៗទាំងនេះ ៖
សូមអោយយើងបានពិចារណាអំពី ការងារបេសកកម្ម
ក្នុងការទូលអង្វររបស់ព្រះអម្ចាស់យេស៊ូគ្រីស្ទ ជាព្រះនៃ
យើងជាមុនដំបូងសិន ។

ការទូលអង្វរនៅក្នុងជីវិតព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ

ការទូលអង្វរ ជាផ្នែកមួយនៃសញ្ញាដ៏អស្ចារ្យ ក្នុងការងារ
បេសកកម្មរបស់ព្រះយេស៊ូ ។ កំណ្ឌព្រះគម្ពីរ អេសាយ ៥៣
ផ្តល់នូវការពិពណ៌នាពីការងារដែលធ្វើអោយធួន របស់លោក
ដោយបានបញ្ចប់នៅក្នុងខ ១២ ៖

> អេសាយ ៥៣៖ ១២ ហេតុនោះអញនឹងឲ្យទ្រង់មាន
> ចំណែកជាមួយនឹងពួកអ្នកធំ ហើយទ្រង់នឹងចែករបឹប
> ជាមួយនឹងពួកអ្នកដ៏ខ្លាំងពូកែ ជាមួយនឹងពួកអ្នកដ៏ខ្លាំងពូកែ
> ពីព្រោះទ្រង់បានច្រួច ព្រលឹងចេញ រហូតដល់ស្លាប់
> គេបានរាប់ទ្រង់ទុកជា អ្នកទទឹងច្បាប់
> ប៉ុន្តែទ្រង់បានទទួលរងទោសនៃអំពើ
> បាបរបស់មនុស្សជាច្រើន ហើយបានអង្វរជំនួសមនុស្ស

មានការ ៤ យ៉ាងដែលបានកត់ទុកអំពីព្រះ យេស៊ូនៅត្រង់ខនេះ ៖

ទី ១៖ ទ្រង់បានច្រួចព្រលឹងចេញរហូតដល់ស្លាប់ ។ លេវីវិន័យ
១៧៖១១ បាននិយាយថា ព្រលឹងនៃរូបសាច់ នោះនៅក្នុងឈាម
ហើយទ្រង់បានច្រួចព្រលឹងចេញ នៅពេលដែលទ្រង់បានច្រួចឈាម

រហូតដល់ស្លាប់របស់ទ្រង់ចេញ ។

ទី២៖ ទ្រង់ត្រូវបានគេ រាប់បញ្ចូលជាមួយមនុស្ស អាក្រក់
ទ្រង់ត្រូវគេឆ្កាងជាអ្នកទី បី ជាមួយនឹងចោរ ។

ទី៣៖ ទ្រង់បានទទួលរងទុក្ខយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ សំរាប់ មនុស្សជាច្រើន
ទ្រង់ត្រលប់ទៅជាដង្វាយសំរាប់យើង ទាំងអស់គ្នា ។

ទី៤ ៖ ទ្រង់បានទូលអង្វរសំរាប់អស់អ្នកដែលបានធ្វើ បាប
ហើយទ្រង់បានធ្វើសម្រេចការនេះនៅលើឈើឆ្កាង
នៅពេលដែលទ្រង់មានបន្ទូលថា « ព្រះវរបិតាអើយ !
សូមអត់ទោសអោយពួកគេផងដ្បិតគេមិនដឹងថាគេ កំពុងតែធ្វើអ្វីទេ »
លូកា ២៣៖ ៣៤ ទ្រង់មានបន្ទូលថា «
ការដែលត្រូវជំនុំជំរះលើកពួកគេ នោះ សូមអោយធ្លាក់មកលើខ្ញុំចុះ »

ខ្ញុំបានធ្វើការទាំង អស់នេះសំរាប់ពួកគេរួចរាល់ហើយ ។ ហេព្រើរ ៧
បាននិយាយ អំពីការសុគតរបស់ព្រះយេស៊ូ ការរស់ឡើងវិញ និង
ការយាងឡើងទៅស្ថានសួគ៌វិញ។
យើងអាចនិយាយបានថាព្រះយេស៊ូ គឺជាសម្តេចសង្ឃ
ដែលនៅព្រះហស្តស្តាំរបស់ព្រះ។ ដោយព្រោះថា
ទ្រង់មានភាពជាសម្តេចសង្ឃដែលមិន អាចផ្លាស់ប្តូរបាន
នោះគ្មានណាម្នាក់អាចឆ្លងទៅឯព្រះ បាន
ដោយមិនបានឆ្លងកាត់ទ្រង់នោះឡើយ ។
ដោយហេតុនោះបានជាទ្រង់អាចនឹង ជួយសង្គ្រោះ សព្វគ្រប់បាន
ដល់មនុស្សទាំងអស់ ដែលចូលទៅឯព្រះ ដោយសារទ្រង់
ដ្បិតទ្រង់មានព្រះជន្មរស់នៅជានិច្ច ដើម្បីនឹងជួយអង្វរជំនួសគេ »
ហេព្រើរ ៧ ៖ ២៥

ប្រសិនបើយើងបានធ្វើការសិក្សាពីជីវិត
និងការបម្រើរបស់ព្រះយេស៊ូ។
យើងនឹងធ្វើការប្រៀបធៀបដ៏គួរឱ្យចាប់អារម្មណ៍ ។
ទ្រង់បានចំណាយពេល ៣០
ឆ្នាំក្នុងការរស់នៅយ៉ាងស្ងប់ស្ងាត់ជាមួយក្រុមគ្រួសារ ដែលល្អ
ឥតខ្ចោះ។ហើយទ្រង់បានចំណាយពេល ៣ ឆ្នាំកន្លះ
សំរាប់ការងារផ្សាយដំណឹងល្អយ៉ាងខ្លាំង នឹងជាង
២០០០ឆ្នាំមកហើយដែលទ្រង់ដើរតួរជាអ្នកទូលអង្វរ
ដែលយើងមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែក។
ចាប់តាំងពីទ្រង់បានឡើងទៅធ្វើជាអ្នកទូលអង្វរជំនួសយើង
នៅចំពោះព្រះវរបិតា ។

គំរូពីលោកអ័ប្រាហាំ ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់

ប្រជាជនដ៏បរិសុទ្ធ ដ៏អស្ចារ្យបំផុត គឺជាអ្នកទូលអង្វរ ដ៏ធំបំផុត
ដែលជាញឹកញាប់សម្រាប់ពួកគេជាមនុស្ស
ដែលនៅជិតនឹងព្រះហឫទ័យ របស់ព្រះជាម្ចាស់។

នៅក្នុងគ្រាសញ្ញាចាស់ មានឧទាហរណ៍នៃការដ៏អស្ចារ្យ
មួយចំនួនចំពោះការងារជាអ្នកអង្វរជំនួស៕
នៅក្នុងព្រះគម្ពីរលោកុប្បត្តិ ជំពូកទី ឃើញព្រះជាម្ចាស់
បានយាងមកជាមួយនឹងទេវតារបស់ ទ្រង់ទាំង ពីរ
មកសួរសុខទុក្ខលោកអាប្រាហាំនៅត្រង់ទី
ដំឡើងត្រសាលរបស់លោក។ មុនពេលដែលទ្រង់ត្រ- ឡប់ទៅវិញ
ទ្រង់បានមានបន្ទូលនឹងទេវតាដែលបាន មកជាមួយទ្រង់ថា៖
តើត្រូវលាក់នឹងអ័ប្រាហាំពីការ ដែលអញរៀបនឹងធ្វើឬទេ » ខ ១៧ ។

> នៅក្នុងអត្ថបទព្រះគម្ពីរផ្សេងទៀតបានប្រាប់ថា ព្រះ
> បានចាត់ទុកលោកអ័ប្រាហាំ ដូចជាមិត្តចិត្តស្និទ្ធដែល
> ទ្រង់អាចនឹងចែកចាយពីអ្វីដែលទ្រង់បានគិត និងអ្វី
> ដែលជាផែនការរបស់ទ្រង់ដែលត្រូវធ្វើ ។ ដូច្នេះហើយ
> ព្រះទ្រង់បានប្រាប់ទៅលោកអ័ប្រាហាំថា៖ « ២០.
> រួចព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មាន ព្រះបន្ទូលថា ពីព្រោះ
> សំរែកនៃក្រុងសូដុម នឹងក្រុងកូម៉ូរ៉ាបានឮជាខ្លាំង
> ហើយអំពើបាបរបស់គេក៏ធ្ងន់ណាស់ផង ២១. នោះ
> បានជាអញចុះទៅមើលឥឡូវ ដើម្បីឲ្យដឹង បើគេបាន
> ប្រព្រឹត្តដូចជាសំរែកដែលអញបានឮនោះឬទេ បើមិន
> មែនទេ នោះអញនឹងបានដឹង»(លោកុប្បត្តិ ១៨)

អ័ប្រាហាំមានការព្រួយបារម្ភណ៍ជាខ្លាំ ចំពោះក្រុង សូដុម
ពីព្រោះគាត់មានក្មួយប្រុសម្នាក់រស់នៅទីនោះគឺឡុត។ អ័ប្រាហាំដឹងថា
នៅពេលដែលការជំនុំជំរះបាន មកដល់លើក្រុងសូដុម នោះឡុត
ហើយនិងគ្រួសារ របស់លោកក៏ត្រូវទទួលរងនូវការវិនាសដែរ ។

ហេតុការណ៍នោះត្រូវតែកើតឡើង៖

> «២២. រួចក៏បែរចេញ (ទេវតា) ពីនោះដំរង់ទៅខាងឯ
> ក្រុងសូដុមទៅ
> តែអ័ប្រាហាំគាត់ឈរនៅចំពោះព្រះយេហូវ៉ានៅឡើយ។
> ២៣. អ័ប្រាហាំក៏ចូលទៅជិតទូលសួរ ថា
> តើទ្រង់នឹងបំផ្លាញមនុស្សសុចរិតជាមួយនឹងមនុស្ស
> អាក្រក់ផងដែរឬអី ២៤. បើសិន
> ជាមានមនុស្សសុចរិត៥០នាក់នៅក្នុងក្រុងនោះ
> តើទ្រង់នឹងបំផ្លាញអស់រលីង ទៅ ឥតមានប្រណីដល់ទីក្រុង
> ដោយព្រោះមនុស្ស សុចរិត៥០នាក់ ដែលនៅទីនោះទេឬអី
> ២៥. មិន គួរគប្បីឲ្យទ្រង់ប្រព្រឹត្តដូច្នេះ
> និងសំឡាប់មនុស្សសុចរិតជា
> មួយនឹងមនុស្សអាក្រក់នោះទេ យ៉ាងនោះឈ្មោះថាធ្វើ
> ឲ្យមនុស្សសុចរិតបានដូចជាមនុស្សអាក្រក់ដែរ
> សូមកុំឲ្យទ្រង់ធ្វើដូច្នោះឡើយ ឯព្រះដ៏ជាចៅក្រមផែនដីទាំង
> មូល
> តើទ្រង់មិនត្រូវប្រព្រឹត្តដោយយុត្តិធម៌ទេឬអី?លោកុប្បត្តិ ១៨
> ៖ ២២ - ២៥

អ័ប្រាហាំពេញដោយភាពក្លាហាន
ក្នុងការប្រើមធ្យោបាយនិយាយទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ ។
អ័ប្រាហាំបានដឹងទាំងស្រងអំពីព្រះហឫទ័យថែរក្សា
ជាមួយនិងនិស្ស័យរបស់ព្រះ
ហើយផ្ទុយមកវិញគឺថាទ្រង់ជាព្រះដែលពេញដោយសេចក្តីយុត្តិធម៌
ទ្រង់មិនអាចអោយការដាក់ទោសនេះ
ធ្លាក់ទៅលើមនុស្សសុចរិតឡើយ ។

ទំនុកតំកើន ៩១ : ៧ - ៨ កំណត់ចេញនូវគោលការនេះ

> ៧.
> នឹងមានមនុស្ស១ពាន់នាក់ដួលស្លាប់នៅក្បែរឯងហើយ១ម៉ឺន
> នាក់នៅខាងដៃស្តាំឯងដែរ
> តែសេចក្តីនោះនឹងមិនមកជិតឯងឡើយ៨.
> ឯងនឹងបានក្រឡេកឃើញការតបស្នង
> ដល់ពួកមនុស្សអាក្រក់ ដោយភ្នែកតែប៉ុណ្ណោះទេ ។

ការដាក់ទោសគឺសំរាប់តែមនុស្សអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ
វាមិនអាចប៉ះពាល់ដល់មនុស្សសុចរិតឡើយ
។មនុស្សសុចរិតប្រហែលអាចនៅក្នុងចំណោមនៃអ្នកដែលត្រូវជាប់ជំនុំជំរះ ប៉ុន្តែវានឹងមិនមានផលប៉ះពាល់ដល់អ្នកនោះឡើយ ។

ចំណាំ៖ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយវាមានភាពខុសគ្នារវាងការដាក់ទោស និង ការបៀតបៀន នោះគឺប្រយោជន៍អោយបានសុចរិត
។ព្រះគម្ពីរបាននិយាយថា
មនុស្សសុចរិតនឹងត្រូវទទួលបទពិសោធន៍ក្នុងការបៀតបៀន ។
ការខុសគ្នាការដាក់ទោសអំពើអាក្រក់ទៅលើមនុស្សនោះគឺជាអាក្រក់នោះគឺមកពីព្រះ ។ ប៉ុន្តែ ការបៀតបៀនចំពោះសេចក្តីសុចរិត
មកលើមនុស្សសុចរិត គឺមកពីមនុស្សទុច្ចរិត ។

ដូច្នេះ
ដោយមានចិត្តអង់អាចចំពោះការផ្តន្ទាទោសដ៏បរិសុទ្ធដែលព្រះទ្រង់នឹងដាក់ចេញនោះ លោកអ័ប្រាហាំបានកំណត់ចេញដើម្បីប្រកួតប្រជែងជាមួយព្រះជាម្ចាស់លើគោលការណ៍ « ព្រះជាម្ចាស់ ប្រសិនបើនៅទីនេះមានមនុស្សសុចរិត ៥០ នាក់ នៅក្នុងទីក្រុងនេះ តើទ្រង់នឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះឬទេ?
នោះទ្រង់ឆ្លើយនឹងអ័ប្រាហាំថា យើងនឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះ
ប្រសិនជារកឃើញថាមានមនុស្សសុចរិត ៥០ នាក់នោះ ។
ចុះបើមានតែ ៤៥នាក់ តើទ្រង់នឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះ
ដោយយល់ដល់មនុស្សសុចរិត
៤៥នាក់នេះទេ?ហើយព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា
អញនឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះដោយយល់ដល់មនុស្សសុចរិត ៤៥ នាក់នោះ
។អ័ប្រាហាំក៏បន្តធ្វើការសន្ទនាជាមួយព្រះបន្តទៅទៀតគឺចាប់ពី ៤០ នាក់, ៣០ នាក់, ២០ នាក់
រហូតមកដល់ការសំរបសម្រួលចុងក្រោយរបស់លោក « ប្រហែលជាមានមនុស្សសុចរិតត្រឹមតែ ១០នាក់
ប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងទីក្រុងទាំងមូល
ដូច្នេះតើទ្រង់នឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះដោយយល់ដល់មនុស្សសុចរិត ១០ នាក់ នេះឬទេ ។ ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា
អញនឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះដោយយល់ដល់មនុស្សសុចរិត ១០ នាក់នោះ។

ដោយយល់ដល់មនុស្សសុចរិត ១០ នាក់នោះ។
នេះគឺជាការបើកសំដែងមួយដ៏អស្ចារ្យ! ប្រសិនបើការគណនារបស់ខ្ញុំមិនខុសទេគឺមានប្រជាជនមិនតិចជាង ១០,០០០ នាក់ឡើង ដែលរស់នៅទីក្រុងនោះ។ ដោយសារមនុស្សសុចរិត ១០នាក់នោះព្រះមាន ប្រហាឬទ័យប្រណីដល់មនុស្ស ១០,០០០ នាក់ ។

ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា « ប្រសិនជាទ្រង់អាចនឹងរក
ឃើញថាមានមនុស្សសុចរិតតែម្នាក់ ក្នុងចំណោម មួយ ពាន់ នាក់
នោះទ្រង់នឹងប្រណីដល់ទីក្រុងនេះទាំង មូល » ។

ប្រសិនបើយើងអនុវត្តតាមសមាមាត្រទៅនឹងទី ក្រុងរបស់យើងផ្ទាល់
តើយើងនឹងមានលក្ខណៈគ្រប់ គ្រាន់
ដែលជាផ្នែកមួយរបស់មនុស្សសុចរិតទាំងនោះ ឬទេ ?

ការទូលអង្វរ របស់លោកម៉ូសេ

គំរូទីពីរសំរាប់អ្នកទូលអង្វររបស់យើងគឺ លោកម៉ូ សេ។ និក្ខមនំ ៣២
យើងបានឃើញថាលោកបានឡើង ទៅលើភ្នំស៊ីណាយ
ដើម្បីទទួលយកក្រឹត្តិវិន័យរបស់ព្រះ បន្ទាប់
ពីលោកបាននៅលើភ្នំអស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ
បណ្តាជនទាំងនោះបានត្រឡប់ជាគ្មានចិត្តអត់ធ្មត់ហើយ
បានបង្ខំអោយលោក អ៊ីរ៉ុន ធ្វើរូបព្រះអោយពួកគេគោរព បូជា ។ ដូច្នេះ
អ៊ីរ៉ុន ក៏បានប្រមូលក្រវិលមាសរបស់ពួក គេមកធ្វើជារូបកូនគោមាស
ហើយប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល
ក៏ចាប់ផ្តើមនាំគ្នាវាំជុំវិញរូបកូនគោមាសនោះ ហើយក៏នាំ គ្នាគោរពបូជា
។ ព្រះទ្រង់ក៏ជ្រាប់ដឹងពីអ្វីដែលបានកើត
ឡើងនៅទីបោះជំរំរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ទ្រង់មាន
បន្ទូលទៅកាន់ម៉ូសេ នៅលើកំពូលភ្នំ ដោយមានបន្ទូល ថា៖

« ៧. ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បង្គាប់ដល់ម៉ូសេ ថា៖

> ស្រុកអេស៊ីព្ទមក គេបានបង្ខូចចិត្តអស់ហើយ។ ៨. ក៏
> រហ័សងាកបែរចេញពីផ្លូវដែលអញបានបង្គាប់គេ ហើយ
> បានសិតធ្វើរូបកូនគោ នាំគ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំដល់រូបនោះ

នៅពេលមានភាពតានតឹងនេះ ជាមួយវាសនា
នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលដែលត្រូវបានព្យួរនៅក្នុតុល្យភាព
មួយដែលត្រូវបានកំណត់ក្នុងការសន្ទនាជាលទ្ធផល រវាងព្រះជាម្ចាស់ និង លោកម៉ូសេ ។ ពួកអ៊ីស្រាអែល បាននិយាយទៅកាន់លោកម៉ូសេ
ថា៖ ព្រះបានហៅពួក គេថា « ជារាស្ត្ររបស់អ្នក » ប៉ុន្តែ លោកម៉ូសេ
មិនចង់ ទទួលខុសត្រូវ ទៅលើបញ្ហាទាំងនេះទេ។ វាត្រូវបានផ្លុះ
បញ្ចាំងមកលើព្រះវិញ ដែលថា៖ « ជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ »
ពួកគេនៅតែបន្តការវាំជុំវិញរូប គោ
ដោយមិនដឹងថាជោគវាសនារបស់ពួកគេកំពុងតែ
ស្ថិតនៅលើការសន្ទនារវាងព្រះ និង លោកម៉ូសេឡើយ
ព្រះបានប្រកាសប្រាប់ដល់ ម៉ូសេថា៖ និក្ខមនំ ៣២:១០ « ដូច្នេះទុកឲ្យអញឥឡូវចុះ ឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់អញ
បានឆេះក្តៅឡើងទាស់នឹងគេ អញនឹងបំផ្លាញគេឲ្យ សូន្យទៅ
ហើយនឹងបង្កើតនគរ១យ៉ាងធំពីឯងវិញ »។
សូមចំណាំថា៖ព្រះនឹងមិនធ្វើអ្វីដល់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ទេ លុះត្រាតែ
លោកម៉ូសេ យល់ព្រមដែរ ។

ប៉ុន្តែលោកម៉ូសេ មិនអាចអោយហេតុការនោះកើតឡើងទេ ។
គឺដូចជាអ្វីដែលអ្នកទូលអង្វរត្រូវធ្វើ គឺលោកជាអ្នកដែលឈរវាងព្រះ
ហើយនឹងប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែល ។

ទី បំផុតព្រះជាម្ចាស់បាននិយាយថា ទ្រង់នឹងប្រើលោកម៉ូសេ
ដើម្បីប្រោសលោះសេចក្តីសន្យារបស់លោកអ័ប្រាហាំ, អ៊ីសាក និង
លោកយ៉ាកុប ដោយការចាប់ផ្តើមទាំងអស់នៅលើលោកម៉ូសេ

ហើយទ្រង់នឹងបង្កើតប្រជាជាតិមួយដ៏អស្ចារ្យពីរូបលោក ។
ទោះជាពួកគេបានរស់ដោយមិនបានស្តាប់បង្គាប់ក៏ដោយ
ពួកគេត្រូវបានក្លាយទៅជាបន្ទុករបស់លោកចាប់តាំងពីចេញពីស្រុកអេ
ស៊ីបមកលោកម៉ូសេបានអង្វរសំរាប់ពួកគេ ។ (ខ ១១ ១២)

ការព្រួយបារម្ភណ៍របស់លោកម៉ូសេ នោះគឺសំរាប់កិត្តិសព្ទរបស់ព្រះ ។
លោកបាននិយាយថា

«ឱព្រះអម្ចាស់អើយ
ហេតុអ្វីបានជាទ្រង់មានសេចក្តីក្រោធក្តៅឡើងទាស់នឹងរាស្ត្រទ្រង់
ដែលទ្រង់បាននាំចេញពីស្រុកអេស៊ីព្ទមក ដោយព្រះចេស្តាដ៏ធំ
ហើយដោយព្រះហស្តខ្លាំងពូកែដូច្នេះ ១២ ហេតុ
អ្វីបានជាបើកឱកាសឲ្យសាសន៍អេស៊ីព្ទមានពាក្យដំណៀលថា
គឺព្រះចង់ធ្វើអាក្រក់ដល់គេហើយ បានជានាំគេចេញទៅ ដើម្បីនឹង
សំឡាប់នៅទីភ្នំ ហើយនឹងបំផ្លាញគេពីផែនដីចេញយ៉ាងនេះ»។

នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និក្ខមនំ ៣២ : ៣០ -
៣២យើងបានរកឃើញការដ៏ធំបំផុត
អំពីការទូលអង្វររបស់លោកម៉ូសេ ។
បន្ទាប់ពីលោកបានវិលត្រលប់មកទីបោះជំរុំវិញ
ហើយបានដឹងអំពីអ្វីដែលបានកើតឡើង
លោកបាននិយាយទៅកាន់ប្រជារាស្ត្រអ៊ីស្រាអែលថា ៖

1. ៣០. ដល់ថ្ងៃស្អែក ម៉ូសេក៏និយាយនឹងបណ្តាជន

ទាំងឡាយថា
ឯងរាល់គ្នាបានធ្វើបាបយ៉ាងធ្ងន់ណាស់តែអញនឹងឡើងទៅ
ឯព្រះយេហូវ៉ាឥឡូវ
ប្រហែលជាអញនឹងធ្វើយ៉ាងណាឲ្យធួននឹងបាប
ដើម្បីឲ្យឯងរាល់គ្នាបានរួច ៣១.ដូច្នេះ
ម៉ូសេត្រឡប់ទៅឯព្រះយេហូវ៉ាទូលថា
បណ្តាជននេះបានធ្វើបាបធ្ងន់ណាស់ហើយ
គឺគេបានធ្វើព្រះពីមាសសំរាប់ខ្លួនគេ ៣២. តែ
ឥឡូវនេះសូមទ្រង់អត់ទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គេផង
ពុំនោះសោត
សូមលុបឈ្មោះទូលបង្គំពីបញ្ជីដែលទ្រង់បានកត់ទុកចេញ
ដែរ»។

ហើយនេះគឺជាការទូលអង្វរ
«ព្រះជាម្ចាស់អើយពួកសូមគេសមនឹងទទួលនូវអ្វីដែលពួកគេសមនឹង
ទទួលទ្រង់បានអត់ទោសអោយគេផង ប៉ុន្តែ បើមិនបាន
សូមអោយការដាក់ទោសនេះធ្លាក់មកលើទូលបង្គំចុះ»។
ហើយនេះគឺជាការទូលអង្វរ «ព្រះជាម្ចាស់អើយពួកសូម
គេសមនឹងទទួលនូវអ្វីដែលពួកគេសមនឹងទទួល
ទ្រង់បានអត់ទោសអោយគេផង ប៉ុន្តែ បើមិនបាន
សូមអោយការដាក់ទោសនេះធ្លាក់មកលើទូលបង្គំចុះ»។

អ្នកទូលអង្វរជំនួសគឺជា ម្នាក់ដែលឈរនៅរវាងព្រះជាម្ចាស់
ហើយនឹងអ្វីដែលជាសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់។ទំនុកតម្កើង
១០៦ : ១៩ ២៣

បានផ្តល់ជូននូវការបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់លាស់បំផុតអំពីហេតុ
ការណ៍នេះ ៖១៩. គេបានធ្វើរូបកូនគោនៅត្រង់ភ្នំហោរែប
ហើយបានក្រាបថ្វាយបង្គំចំពោះរូបសិតនោះ ២០.
គឺយ៉ាងនោះដែលគេបានប្តូរព្រះដ៏ជាសិរីល្អនៃគេ
ឲ្យបានជារូបដូចគោដែលស៊ីស្មៅវិញ ២១.
គេបានភ្លេចព្រះដែលជួយសង្គ្រោះគេ
ជាព្រះដែលបានធ្វើការយ៉ាងធំសំបើមនៅស្រុកអេស៊ីព្ទ ២២.
គឺជាការយ៉ាងអស្ចារ្យនៅស្រុកហាំនិងការគួរស្ញែងខ្លាចនៅត្រង់សមុទ្រក្រហម២៣. ដូច្នេះ
ទ្រង់បានមានព្រះបន្ទូលថានឹងបំផ្លាញគេបង់ ប៉ុន្តែម៉ូសេ
ជាអ្នករើសតាំងរបស់ទ្រង់ លោកបាន ឈរនៅចំពោះទ្រង់
ក្នុងដំណើរវិលងនោះ
ដើម្បីនឹងបង្វែរសេចក្តីក្រោធរបស់ទ្រង់ចេញ
ក្រែងទ្រង់បំផ្លាញគេមែន។

ម៉ូសេ
បានឈរនៅក្នុងការវិលងដែលបានធ្វើឡើងដោយអំពើបាបរបស់ប្រជា
រាស្ត្ររបស់ព្រះ លោកបាននិយាយថា « ព្រះជាម្ចាស់អើយ!
ខ្ញុំកំពុងតែបញ្ឈប់នូវចន្លោះនេះ»

ការខកព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់មិនអាចធ្លាក់មកលើពួកគេឡើយ
លុះត្រាវាបានធ្លាក់មកលើខ្ញុំជាមុនសិន ។ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ជនគណនា
១៦ បានកំណត់ត្រាទុក អំពីគំរូផ្សេងៗទៀត អំពីការទូលអង្វរ ។

នៅទីនេះគឺជា ការទូលអង្វររបស់ ម៉ូសេ និង
អើរ៉ុន។ព្រះជាម្ចាស់មានអធិបតេយ្យភាពដែលបានដោះស្
រាយជាមួយនឹងការប៉ះបោររបស់ពួកកូរេ ពួកដាថាន និង
អ័ប៊ីរ៉ាមដោយធ្វើឱ្យដីប្រេះបើកឡើងដើម្បីនិងលេបពួកគេទាំ
ងរស់។ ៤១. លុះដល់ថ្ងៃស្អែកឡើង
ពួកជំនុំនៃកូនចៅអ៊ីស្រាអែលទាំងអស់គ្នា
ក៏រអ៊ូរទាំទាស់នឹងម៉ូសេ ហើយនឹងអើរ៉ុនថា
លោកបានសំឡាប់ពួកជននៃព្រះយេហូវ៉ា៤២.
កាលពួកជំនុំបានប្រជុំគ្នាទាស់នឹងម៉ូសេ
ហើយនឹងអើរ៉ុនដូច្នេះ
នោះគេក្រឡេកមើលទៅខាងត្រសាលជំនុំ
ឃើញពពកមកគ្របលើត្រសាល
ហើយសិរីល្អនៃព្រះយេហូវ៉ាក៏លេចមកដែរ ៤៣. ឯម៉ូសេ
និងអើរ៉ុនក៏ទៅឯត្រង់មុខត្រសាលជំនុំជួបនឹងព្រះ ៤៤.
នោះព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បង្គាប់ដល់ម៉ូសេថា ៤៥. ចូរ
ឲ្យឯងចេញពីពួកជំនុំនេះទៅ
ដើម្បីឲ្យអញបានបំផ្លាញគេចេញជាមួយរំពេច
តែអ្នកទាំងពីរក៏ទំលាក់ខ្លួនចុះក្រាបផ្កាប់មុខ។

ចំពោះខ្លួនខ្ញុំ ខ្ញុំស្ញប់ស្ញែងចំពោះសរគុណរបស់លោកម៉ូសេ
និងលោកអើរ៉ុន ប្រជារាស្ត្រទាំងអស់នោះបានត្រឡប់ជាប្រឆាំង
ជាមួយពួកគាត់ដោយមិនមានហេតុផង។

មិនតែប៉ុណ្ណោះពួកលោកមិនបានប្រកាន់ទោសចំពោះពួកជនទាំងនោះឡើយ ថែមទាំងមានឆន្ទៈក្នុងការជួយអង្វរជំនួសពួកគេទៀតសូម្បីតែត្រូវប្រថុយជីវិតខ្លួនឯងក៏ដោយ ។

លោកម៉ូសេបាននិយាយទៅកាន់លោកអើរ៉ុន

> ហើយបានប្រាប់ពីអ្វីដែលលោកត្រូវធ្វើសំរាប់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ។ «៤៦. ចូរយកពានរបស់បងទៅ
> ហើយយកភ្លើងពីលើអាសនាមកដាក់ រួចរោយកំញាន
> នាំយកទៅឯពួកជំនុំថ្វាយឲ្យធួននឹងគេជាប្រញាប់ទៅ
> «គោលជំហររបស់អ្នកទូលអង្វរគឺត្រូវឱនមុខក្រាបចុះនៅចំពោះព្រះ
> ដ្បិតមានសេចក្តីក្រោធចេញពីចំពោះព្រះយេហូវ៉ាមក
> មានមនុស្សកំពុងតែដួលស្លាប់ហើយ។៤៧. ដូច្នេះ
> អើរ៉ុនក៏យកពានទៅតាមបង្គាប់ម៉ូសេ
> ហើយរត់ទៅឯកណ្តាលពួកជំនុំនោះឃើញមនុស្សកំពុងតែដួលស្លាប់នៅក្នុងពួកគេហើយ
> រួចលោករោយកំញានថ្វាយឲ្យធួននឹងគេ ៤៨.
> ក៏ឈរនៅកណ្តាលពួកមនុស្សស្លាប់ និងពួកមនុស្សរស់
> ដូច្នេះការប្រហារជីវិតនោះក៏បាត់ទៅ» ។ ជនគណនា ១៦:
> ៤៦ - ៤៨
> ភាសាដែលត្រូវប្រើនៅក្នុងអត្ថបទនេះសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើពាក្យថា
<li class="mw-empty-elt">
បន្ទាន់
> សំរាប់ការទូលអង្វរ (Urgency to intercession)

លោកម៉ូសេបាននិយាយទៅកាន់លោកអើរ៉ុនថា « ទៅអោយលឿន» (Go quickly) អើរ៉ុនមិនបាន ដើរ ទេ គឺគាត់បាន រត់
រាល់ការចំណាយពេលនោះគឺមានតំលៃសំរាប់ជីវិត ។

ពាក្យថា «គ្រោះកាច»វាគឺជាជំងឺឆ្លង ដែល ត្រូវការ ការប្រោះលោះ
លោកអើរ៉ុនបានបង្ហាញពីការប្រឈមមុខរបស់គាត់
ទៅនឹងការឆ្លងរាលដាលនេះ។ គឺលោក
បានប្រថុយជីវិតរបស់លោកខណៈពេលដែលគាត់បានចាក់ចេញពីភាជន៍នោះ
ផ្សែងបានកើតឡើងជាខ្សែបន្ទាត់ពណិសដែលបែងចែករវាងមនុស្សរស់ និងពួកអ្នកស្លាប់ ។
កន្លែងណាដែលភាជន៍នោះបញ្ចេញផ្សែងទៅដល់សេចក្តីក្រោធក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ ។នេះជាអ្វីដែលជាការទូលអង្វរ
ការចូលមកដល់ការប្រថុយជីវិតរបស់អ្នក រវាងសេចក្តីស្លាប់
ហើយនឹងអ្នកដែលត្រូវស្លាប់នោះ
សូមថ្វាយពាក្យអធិស្ឋានដ៏ស្ងៀវស្ងាតនិង ពាក្យទូលអង្វរ
នឹងបានដូចជាផ្សែងពណិសដែលហូរចេញមកហូតដល់សេចក្តីក្រោធត្រូវបានបញ្ឈប់ ។

កង្វះនៃអ្នកទូលអង្វរ

អេសេគាល ២២ : ២៣ ៣១
កំណត់ត្រានៅក្នុងព្រះគម្ពីរដែលមានហេតុការណ៍កើតឡើងផ្សេងៗគ្នានោះ មានព្រឹត្តិការមួយចុងក្រោយ
ដែលពិពណ៌នាអំពីអំពើរបាបរបស់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។
វាមានភាពខុសគ្នានៅត្រង់កន្លែងនេះ គឺយើងមិនបានឃើញមានអ្នកទទួលអង្វររវាងអំពើរបាបរបស់មនុស្សនិងការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះនោះទេ ។

> ២៣. ព្រះបន្ទូលនៃព្រះយេហូវ៉ា ក៏មកដល់ខ្ញុំថា ២៤.
> កូនមនុស្សអើយ ចូរប្រាប់ដល់ទីក្រុងថា
> ឯងជាស្រុកដែលមិនបានជំរះសំអាតឡើយ
> ក៏គ្មានភ្លៀងធ្លាក់មកលើឯងក្នុងគ្រានៃសេចក្តីគ្នាន់ក្នាញ់ផង
> ២៥. ពួក ហោរារបស់វាគេគិតគូរគ្នានៅកណ្តាលនោះ
> ហាក់ដូចជាសិង្ហ ដែលគ្រហឹមកំពុងហែករំពាស៊ី
> គេបានត្របាក់លេបព្រលឹងមនុស្ស គេយកទ្រព្យសម្បត្តិ
> និងរបស់មានដំឡៃទៅហើយគេធ្វើឲ្យមានពួកស្រីមេម៉ាយ
> ជាច្រើននៅកណ្តាលទីក្រុង ២៦. ពួក
> សង្ឃក៏បានធ្វើទទឹងនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់អញ
> ព្រមទាំងបង្អាប់របស់បរិសុទ្ធទាំងប៉ុន្មានរបស់អញ
> គេមិនបានចេះញែករបស់បរិសុទ្ធចេញពីរបស់ធម្មតាទេ
> ក៏មិនបានបង្ហាញឲ្យមនុស្សចេះសំគាល់របស់មិនស្អាត
> និងរបស់ស្អាតដែរ
> គេគេចភ្នែកចេញពីថ្ងៃឈប់សំរាករបស់អញ
> ហើយអញក៏ត្រូវអាប់ឱននៅក្នុងពួកគេ២៧. ពួក
> ចៅហ្វាយនៅកណ្តាលទីក្រុងប្រព្រឹត្តដូចជាសត្វស្វាន
> ដែលកំពុងហែករំពា គេប្រព្រឹត្តដូច្នោះ
> ដើម្បីនឹងកំចាយឈាម
> ហើយបំផ្លាញព្រលឹងមនុស្សប្រយោជន៍ឲ្យបានកំរៃទុច្ចរិត
> ២៨. ពួក ហោរាបានបូក ល្បាប់ឲ្យគេ
> ដោយឃើញការជាក់ស្តែងជាសេចក្តីកំភូតហើយទាយកុហកដល់គេថា ព្រះអម្ចាស់យេហូវ៉ា ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ
> ក្នុងកាលដែលព្រះយេហូវ៉ាមិនបានមានព្រះបន្ទូលសោះ
> ២៩.ពួក ជននៅស្រុកធ្លាប់សង្កត់សង្កិន ហើយប្លន់ អើ
> គេបៀតបៀនមនុស្សក្រីក្រនិងពួកកំសត់ទុគ៌ត
> ហើយបានសង្កត់សង្កិនមនុស្សដែលស្នាក់នៅ
> ដោយឥតហេតុ ៣០.
> អញបានស្វែងរកមនុស្សម្នាក់ក្នុងពួកគេ
> ដែលនឹងសង់កំផែងឡើង
> ហើយឈរនៅចន្លោះបាក់បែកនៅមុខអញជំនួសគេ
> ដើម្បីឲ្យអញមិនបំផ្លាញស្រុកគេឡើយ
> ប៉ុន្តែអញរកមិនបានអ្នកណាមួយសោះ ៣១. ហេតុ
> នោះបានជាអញចាក់សេចក្តីគ្នាន់ក្នាញ់របស់អញទៅលើគេ
> ។

គ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៃប្រជាជនទាំងនោះបានបរាជ័យទាំងស្រុង
ទាំងពួកហោរា ពួកសង្ឃ ពួកមេដឹកនាំ និង
ប្រជាជនដែលនៅទីនោះ។គ្រប់គ្នាដែលមាននៅទីនេះគឺជាធាតុផ្សំយ៉ាងជាក់លាក់នៅក្នុងសង្គម ។* ពួកហោរា
គឺជាអ្នកដែលមានតួរនាទីនាំយកព្រះរាជសារដោយផ្ទាល់មកពីព្រះជា

ម្ចាស់។

1. ពួកសង្ឃ គឺជាមេដឹកនាំនៃស្ថាប័នខាងសាសនា • ពួកមេដឹកនាំ គឺជាអ្នកគ្រប់គ្រងប្រទេស

• ប្រជាជន
គឺជាប្រជាជនដែលរស់នៅសាមញ្ញកត្តាផ្សំសំរាប់ក្រុមមនុស្សទាំង បួនប្រភេទខាងលើនេះគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់សំរាប់ប្រទេសមួយ ។ដំណើរការនៃការពុកផុយ
បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងថ្នាក់ដឹកនាំខាងវិញ្ញាណ
នោះរដ្ឋាភិបាលខាងលោកិយត្រូវបានខូចនៅទីបំផុតប្រជាជាតិទាំងមូលត្រូវទទួលរងផលប៉ះពាល់ ។
(វាបានកើតមាននៅប្រទេសអាមេរិកសម័យទំនើប
និងនៅប្រជាជាតិផ្សេងៗមួយចំនួនដែរ)។

បើទោះបីជាគ្រប់ផ្នែកនៃសង្គមត្រូវបានធ្វើអោយខូច
បើស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបនោះ វាមិនទាន់អស់ក្តីសង្ឃឹម នៅឡើយទេ ។ ព្រះទ្រង់នឹងស្វែងរកមនុស្សម្នាក់ ជាអ្នក
ទូលអង្វរជំនួសអោយក្រោកឈរនៅចន្លោះ ហើយធ្វើ អោយមានបរងសំរាប់ការពារប្រជាជាតិទាំងមូលបាន។ ប៉ុន្តែ
ដោយព្រោះតែទ្រង់មិនអាចរកឃើញម្នាក់សោះ
នោះទ្រង់ក៏ចាក់សេចក្តីខ្ជាល់របស់ទ្រង់ទៅលើពួកគេ ៖ « អញបានរំលឹងគេ ដោយភ្លើងនៃសេចក្តីក្រោធ» មនុស្សម្នាក់
អ្នកទូលអង្វរម្នាក់ អាចសង្គ្រោះ
ប្រជាជាតិទាំងមូលពីការជំនុំជំរះរបស់ព្រះបាន ។

តម្រូវការចាំបាច់សម្រាប់អ្នកទូលអង្វរ

ព្រះគម្ពីរបានបើកសំដែងថា ការជំនុំជំរះគឺ
អាស្រ័យទៅលើពន្លឺដែលបានផ្តល់មក។ នៅពេលដែល
យើងពិចារណាលើប្រព័ន្ធផ្សព្វផ្សាយ ដែលសេចក្តីពិត
នេះកំពុងបានរីករាលដាល នៅថ្ងៃនេះដូចជាតាមរយៈ ទូរទស្សន៍,វិទ្យុ, សៀវភៅ, ប្រព័ន្ធ ផ្សព្វផ្សាយឌីជីថល ផ្សេងៗ
ខ្ញុំអាចនិយាយបានថានឹងមិនធ្លាប់មានជំនាន់ ណា
ធ្លាប់មានពន្លឺខាងវិញ្ញាណដែលអាចយកប្រើប្រាស់ បានយ៉ាងច្រើនជាងពេលបច្ចុប្បន្ននេះទេ។

ព្រះជាម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកកាន់ខ្ញុំជាសំឡេងនៅក្នុង ឆ្នាំ ១៩៥៣ នៅពេលដែលខ្ញុំកំពុងតែធ្វើជាគ្រូគង្វាលនៅ ប្រទេសអង់គ្លេស
ទ្រង់បានមានបន្ទូលថា ៖ នឹងមានការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យមួយ
នៅក្នុងសហរដ្ឋ អាមេរិក និងចក្រភពអង់គ្លេស សម្រាប់ការនេះ
ព្រះបាន ដាក់ចុះតម្រូវការជាមូលដ្ឋានមួយនោះគឺការស្តាប់បង្គាប់
ខ្ញុំជឿជាក់ថា ការរស់ឡើងវិញដ៏អស្ចារ្យនោះវានឹងមក ប្រសិនបើ
ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់អាចរកឃើញអ្នកទូលអង្វរ

នៅចុងបញ្ចប់នៃមេរៀននេះសូមអនុញ្ញាតិអោយខ្ញុំអោយ
នូវសេចក្តីថ្លែងការ ៤ យ៉ាងដែលខ្ញុំបានមើលឃើញក្នុង
គ្រប់ទាំងអ្នកទទួលអង្វរដ៏ពិត។

មនុស្សសុចរិតជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់នោះទេ។ នៅ
ពេលជាមួយគ្នានេះដែរ យច្បាស់លាស់
ទ្រង់មានសុភ័ក្តិនិច្ឆ័ក្នុងការស្វែងរកយុត្តិធម៌យ៉ាងពេញ លេញ
ហើយមនុស្សអាក្រក់មិនដែលគេចផុតពីការជំនុំ ជំរះរបស់ទ្រង់ឡើយ
។

នូវការផ្តល់ជូនរបស់ព្រះដើម្បីអោយគាត់ក្លាយទៅជាបុព្វបុរសរបស់ប្រជាជាតិដ៏ធំបំផុតនៅលើផែនដី។
ការថ្វាយសិរីរុងរឿងដល់ព្រះ នោះវាសំខាន់ជាងការ
ទទួលបានកេរ្តិ៍ឈ្មោះផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។

គ្មានការត្រាស់ហៅណាដែលខ្ពស់ជាង ការ
ត្រាស់ហៅអោយមកធ្វើជាអ្នកទូលអង្វរនោះទេ ។
នៅពេលដែលយើងបានក្លាយទៅជាអ្នកទូលអង្វរ នោះ គឺថា
យើងបានឈានដល់ចំពោះមុខបល្ល័ង្កនៃព្រះ ។
មនុស្សនឹងមិនឃើញអ្នកដោយភ្នែក ប៉ុន្តែនៅក្នុងនគរ
របស់ព្រះជីវិតរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានរាប់ជាពេលវេលមួយ
ដ៏នៅអស់កល្ប ។

: TL-L071-100-KHM
: 18 Nov 2025
: derekprince.com/km/resources

